

« Η γεύση της αλήθειας ως βρώση και πόση της αληθείας ... ».

Γράφει ο Μητροπολίτης Πτολεμαΐδος Εμμανουήλ.

Από την Μακαριανή Γραμματεία, διαβάζοντας προσεκτικά την υπό το όνομα του Μακαρίου Αιγυπτίου παραδιδόμενη γραμματεία, διαπιστώνει κανείς με ιδιόζουσα οξύτητα σκέψης να περιγράφονται με τον πλέον εναργέστερον δυνατό τρόπο η δομή της αμαρτίας, η κίνησις της δαιμονικής σκέψεως, η λειτουργία της χάριτος και ο αγώνας του ανθρώπου προς κατάκτηση της τελειότητας και η ένωσή του με τον Θεό.

Αυτή την πνευματική διδασκαλία θέλω να μοιραστώ με αναγνώστες που διψούν για την αλήθεια και την αναζητούν μέσα στα γάργαρα νερά της ασκητικής παραδόσεως των πρώτων χριστιανικών αιώνων -τότε που η αλήθεια βιωνόταν ως πράξη και ζωή!... «κύκλω της Τραπέζης ΤΟΥ»...

Τα κείμενα αυτά αγίων ανδρών πέρασαν από τη συνήθη οδό των αιρέσεων τότε και σήμερα. Και αυτό σημαίνει ότι οι αιρετικοί όλων των αποχρώσεων έχουν την εωσφορική συνήθεια να νοθεύουν ξένα κείμενα

διασήμων ορθοδόξων Θεολόγων για να διασώσουν και συντηρήσουν τις αρχές και τις πεπλανημένες δοξασίες τους.

Το πιο λυπηρό και το πιο ανησυχητικό όμως είναι όχι μόνο τι το κάνουν όλοι οι προτεσταντίζοντες αιρετικοί, αλλά τι κάνουμε εμείς που θέλουμε να νιώθουμε και να είμαστε υπερήφανοι που ζούμε μέσα στην ορθή δόξα της Μίας Αγίας και Καθολικής Εκκλησίας.

Μήπως κι εμείς προτεσταντικά σκεπτόμαστε; ορθοδοξολογούμε;!... Τελικά τι ενδιαφέρει περισσότερο, οι πιστοί ή οι οπαδοί;...

Μήπως ορθοδοξοποιούμε τον προτεσταντισμό και προτεσταντικοποιούμε την Ορθοδοξία; μέσα σ' ένα άρρωστο πνεύμα οπαδο-ποίησης!...

Τι πιο προτεσταντικό παραδείγματος χάριν να «παραιτείται» κανείς της Ιερωσύνης, με τρόπο μάλιστα ιδιαίτερος διθυραμβικό, κι αυτό να λέγεται Ορθοδοξία; Ή να υιοθετείται ορθοδόξως; Σαφέστατα αυτό δεν είναι Ορθοδοξία. Ορθοδοξία δεν είναι το βήμα των ομιλιών και ακατάπαυστα ομιλούντων Ορθοδόξων, είναι και σημαίνει ζωή Αγιο-Τραπεζική.

Της Εκκλησίας που είναι «βρώσις και πόσις» όχι «βρωμάτων» υλικών, αλλά γεύση Χριστού μέσα στον άρτο και τον οίνο!...

Γι' αυτό και το πρόβλημά μου ή τα προβλήματα του κόσμου δεν είναι ο όποιος παραιτηθείς. Ο καθείς έχει τον κρίνοντα αυτόν...

Το πρόβλημα εστιάζεται στην προτεσταντικοποίηση των Ορθοδόξων κηρυγμάτων μας, που κάποτε εξαντλούνται ή περιχωρούνται μέσα σε αστεϊσμούς παρμένους από το ενδο-οικογενειακό περιβάλλον ανάμεσα στη νύφη και την πεθερά για να εγείρουν τον γέλωτα των ακροατών και να εξυψώσουν το «γόητρο» της νύφης έναντι της «πάντοτε» κακής πεθεράς.

Αυτό δεν είναι Ορθοδοξία, είναι φλυαρία γλυκανάλατων προτεσταντικών κατασκευασμάτων!...

Και δυστυχώς στις δεκαετίες που πέρασαν και σ' αυτές που συν Θεώ θα διανύσουμε, υπάρχει και εύχομαι ολόψυχα να μη διαιωνίζεται γιατί εις ουδέν ωφελεί.

Όμως ας επανέλθουμε στη χρυσή οδό των αγίων ασκητών γιατί αυτοί είναι οι πλέον απλανείς και οι πιο ασφαλείς οδηγοί γι' αυτούς που θέλουν να σωθούν, να γίνουν «σώοι» και ακέραιοι μέσα στο σώμα του Χριστού που πάνω στην Αγία Τράπεζα «μελίζεται...».

Να τι γράφει ο Μακάριος ο Αιγύπτιος μέσα στις πνευματικές του διδασκαλίες ορθόδοξα, ταπεινά και δυναμικά. Όπως αναφέρει σε παλαιότερο κείμενό του ο μακαριστός πατήρ Αντώνιος Αλεβιζόπουλος «Η νέα τάξη πραγμάτων δεν θέλει απλώς να αδειάσουν οι Εκκλησίες, αλλά να 'ναι γεμάτες από ανθρώπους με αλλοιωμένο το Ορθόδοξο ήθος τους!... και φρόνημα». Απολαύστε το κείμενο και δώστε την προσοχή σας.

«Εί ζητεῖς οὖν τόν Κύριον εἰς βάθος, ἐκεῖ εὐρίσκεις αὐτόν. Εἰ ζητεῖς εἰς ὕδωρ, ἐκεῖ εὐρίσκεις αὐτόν ποιοῦντα σημεῖα. Εἰ ζητεῖς αὐτόν ἐν λάκκῳ, ἐκεῖ εὐρίσκεις αὐτόν ἐν μέσῳ δύο λεόντων φυλάσσοντα τόν δίκαιον Δανιήλ. Εἰ ζητεῖς αὐτόν εἰς πῦρ, ἐκεῖ εὐρίσκεις αὐτόν βοηθοῦντα τούς δούλους αὐτοῦ. Εἰ ζητεῖς αὐτόν ἐν ὄρει, ἐκεῖ ὑποκάτω τῆς γῆς καί ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν, εἴτε ἐν ὑμῖν, πανταχοῦ ἐστίν». Και τούτο είναι το σπουδαιότερον, ότι ευρίσκεται επίσης εν ἡμῖν κυρίως μετά την ενανθρώπησιν και τον σταυρό.

Μετά την πτώση ο άνθρωπος υπέστη σοβαρή εξασθένηση, λόγω της οποίας απαιτείτο η επέμβασις του Θεού. Η σωτηριώδης οικονομία παρου-

σιάστηκε προ της ενανθρωπήσεως ακόμη δια μέσου της ιστορίας του Ισραήλ. Αλλά η ενανθρώπιση ήταν απαραίτητη «ἵνα διὰ τοῦ ὁμοίου τό ὁμοιον σωθῆ», κατά την ελληνική και καππαδοκική άποψη.

Η ρανίδα του Πνεύματος εισβάλλει στην ψυχή από την ζωή της θεότητας και πληγώνει την καρδιά με θείο έρωτα. Και τότε ο άνθρωπος δύναται να γευθεί διαπαντός ψυχή και σώματι της γλυκύτητος του θείου. Αυτός ο οποίος γεννάται τοιουτοτρόπως από εδώ κάτω, στην γη, ζει έπειτα και στην άφθαρτο Ανάσταση.

Απαιτείται όμως διαρκής πάλη και συναγερμός, για να σταθεί ο Χριστιανός. Διότι είναι δυνατόν ανά πάσα στιγμή να πέσει. Στον αγώνα έχει όπλο τις αρετές και κυρίως την προσευχή. Έτσι η ζωή του Ορθοδόξου πιστού γίνεται συνεχής άσκηση Ορθοπραξίας μέσα στη «σιωπή» του Θεού που μιλάει πιο εύγλωττα από κάθε λαλίστατο...

Αυτό το κείμενο, παρμένο αυτούσιο από την πατρολογία του Παναγ. Κ. Χρήστου ήταν η αιτία που με οδήγησε να γράψω για μια ακόμη φορά όχι προς εντυπωσιασμό, αλλά για περισσότερο Ορθόδοξο προβληματισμό και συν-προβληματισμό για όσους διψούν και πεινούν την αλήθεια της αγάπης που αγαπούν Ορθοδόξως εν αληθεία. Διαβάστε το πολλές φορές παρακαλώ ευχόμενοι και υπέρ του γράφοντος ίνα τύχω ελέους παρά Θεού... στη σκιά μιας ζωής Αγιο-Τραπεζικής εις τέλος!...

Ευχηθείτε αδερφοί μου και εύχεσθε «εκτενώς» η ζωή «πάντων των εκζητούντων τον Κύριο» να 'ναι Ζωή μέσα από την Τράπεζα την Αγία, εκεί που η Αλήθεια Χριστός, γίενται «βρώση και πόση» εις Ζωήν αιώνιον.

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>